

Arrest

nr. 55 863 van 14 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 november 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van Gezim OSMANI en zijn advocaat M.C. FRERE loco advocaat H. VAN VRECKOM, die Valmire KERQELI vertegenwoordigt, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit het dorp Shahiq (gemeente Kamenicë) en hebt u de Kosovaarse nationaliteit. Sinds februari 2008 bent u verloofd met K. V. (...) (O.V. 6.628.480), afkomstig uit Zhujë (gemeente Kamenicë). Uw dorp ligt aan de grens met Servië en sinds 2001, na de beëindiging van de oorlog, kreeg u problemen met de Servische gendarmerie, die dachten dat u en uw familie het UÇPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë,

Medvegjë en Bujanovc; Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit) tijdens de oorlog hadden gesteund. Uw familie hield koeien die u verzorgde en daarnaast ging u ook houthakken in de bergen rond het dorp. De Servische gendarmerie zette u onder druk om uw dorp te verlaten. Wanneer u hen tegenkwam tijdens het houthakken, werd u beledigd, geslagen en zelfs met de dood bedreigd. Ze kwamen ook regelmatig langs bij u thuis. U ging nooit officieel klacht neerleggen naar aanleiding van uw problemen met de Servische gendarmerie omdat u van mening was dat dit toch niets zou uithalen. U vertelde uw problemen aan patrouilles van de Kosovaarse politie of KFOR (Kosovo Force) wanneer u deze tegenkwam, maar zij lieten u weten dat ze niet wisten wat ze konden doen. De autoriteiten zijn weliswaar op de hoogte van de problemen aan de grens, maar ze durven niet tot daar te komen. Het laatste treffen met de Servische gendarmerie vond plaats in augustus 2008. Die dag kruiste u, tijdens het houthakken, het pad van een groep Serviërs die u beledigden en in elkaar sloegen. Nadien moest u voor verzorging naar het ziekenhuis van Gjilan. U had blauwe plekken en een gebarsten lip. Ten gevolge van dit incident kreeg u een depressie en twee à drie maanden later zocht u hulp bij een arts in Kamenicë. U kreeg medicatie voorgeschreven en ging om de tien dagen op controle. Na dit incident verliet u uw dorp en verbleef u bij kennissen in dorpen in de omgeving. Daar kende u niet echt problemen, maar u werd er wel geconfronteerd met haatgevoelens. De mensen wilden niet met u spreken. Ze verdachten u ervan een spion te zijn van de Serviërs omdat u in uw dorp aan de grens met Servië was blijven wonen, terwijl de meeste mensen het dorp waren ontvlucht. Sinds u uw dorp verliet, is de Servische gendarmerie nog verschillende keren langs geweest bij uw ouders op zoek naar u. Op 27 januari 2009 vertrok u uit Kosovo en reisde u illegaal naar België, waar u op 30 januari 2009 aankwam. Dezelfde dag nog diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 8 oktober 2008; uw UNMIK-rijbewijs, afgeleverd op 16 november 2004; twee medische attesten uit Kosovo (d.d. 6 augustus 2008, opgesteld door dr. S. I. M. (...) en d.d. 3 oktober 2009, opgesteld door dr. H. F. K. (...)) waaruit ondermeer blijkt dat u in augustus 2008 ten gevolge van een gevecht in de spoeddienst van het ziekenhuis van Gjilan opgenomen werd en dat u enkele maanden later voor uw psychische problemen behandeld werd; alsook verschillende foto's van uw ouderlijk huis en uw dorp Shahiq. Na het gehoor faxte u nog een kopie van uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 5 november 2008, naar het Commissariaat-generaal.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen hebt aangebracht waaruit blijkt dat u uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uw land van herkomst hebt verlaten of er, omwille van bovenstaande vrees/risico, momenteel niet zou kunnen terugkeren.

Vooreerst is het opmerkelijk dat uw verloofde totaal niet op de hoogte bleek te zijn van de oorzaak en/of de aard van uw problemen. Ze wist alleen te vertellen dat u problemen had met mensen in Kosovo en met de Servische politie. Gevraagd waarom u problemen had en om welke problemen het dan precies ging, moest ze het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag K. V. (...) CGVS p. 4-5 en 10). Ze wist niet of u ooit mishandeld, bedreigd of gearresteerd werd door de Servische politie, noch of u door hen gezocht werd (zie gehoorverslag K. V. (...) CGVS p. 4 en 10). Ze bleek evenmin te weten sinds wanneer u problemen had in Kosovo (zie gehoorverslag K. V. (...) CGVS p. 9). Redelijkerwijs mag worden aangenomen dat een koppel van elkaar weet op welke asielmotieven zij hun asielaanvraag baseren. Dat u uw verloofde niet inlichtte over de oorzaak en de aard van uw problemen en dat zij u hier evenmin naar vroeg, zoals zij beweerde (zie gehoorverslag K. V. (...) CGVS p. 10), is echter weinig geloofwaardig. Gelet op de enorme impact die uw vlucht uit Kosovo had op uw leven en dat van uw verloofde, mag immers minstens worden aangenomen dat u haar hierover verteld zou hebben en dat zij hieromtrent bijgevolg enige verduidelijking kan verschaffen. Toen uw verloofde gevraagd werd of u ooit gewond raakte en in het ziekenhuis moest worden opgenomen ten gevolge van uw problemen, antwoordde zij ontkennend (zie gehoorverslag K. V. (...) CGVS p. 10). Ze bleek evenmin op de hoogte te zijn van eventuele gezondheidsproblemen waarmee u te kampen zou hebben (zie gehoorverslag K. V. (...) CGVS p. 10). U verklaarde echter dat u na het incident in augustus 2008 voor verzorging naar het ziekenhuis van Gjilan ging en nadien in een depressie belandde waarvoor u in behandeling was bij een arts in Kamenicë (zie gehoorverslag CGVS p. 12-14). Het is evenmin aannemelijk dat uw verloofde ook hiervan geen weet zou hebben. Gelet op bovengaande vaststellingen, kan er dan ook ernstig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Hoe dan ook hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met de Servische gendarmerie geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van uw problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige nationale en/of internationale autoriteiten. U verklaarde zelf nooit enig probleem

gekend te hebben met de Kosovaarse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS p. 13). Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit officieel klacht neerlegde naar aanleiding van uw problemen met de Servische gendarmerie, noch bij de politie noch bij internationale organisaties (KFOR, EULEX) aanwezig in Kosovo (zie gehoorverslag CGVS p. 12-13). U vertelde uw problemen weliswaar aan patrouilles van de Kosovaarse politie en/of de KFOR wanneer u toevallig hun pad kruiste (zie gehoorverslag CGVS p. 12), maar u ondernam geen verdere stappen om hulp of bescherming te vragen. U deed dit niet omdat de autoriteiten volgens u op de hoogte waren van de problemen in de grensstreek en toch niet tussenkwamen (zie gehoorverslag CGVS p. 12-13). Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zich in eerste instantie tot zijn eigen autoriteiten wendt voor bescherming alvorens een beroep te doen op internationale bescherming. Internationale bescherming kan pas worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. Uw verklaringen dat de (internationale) autoriteiten in Kosovo niet tussenkomen en zich niet durven vertonen in de grensstreek met Servië (zie gehoorverslag CGVS p. 13), stemmen bovendien niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat de KFOR, die instaat voor de grenscontrole in Kosovo – in tegenstelling tot wat u beweert – wel degelijk optreedt wanneer zij op de hoogte wordt gesteld van incidenten waarbij de Servische gendarmerie zich op het grondgebied van Kosovo begeeft en Kosovaarse inwoners lastigvalt of intimideert. Derhalve hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij eventuele (hernieuwde) problemen niet zou kunnen wenden tot de in uw land aanwezige autoriteiten.

Daarenboven blijken de door u aangehaalde problemen met de Servische gendarmerie van louter lokale aard te zijn. Deze problemen met de Servische gendarmerie situeerden zich allen in of rond uw geboortedorp Shahiq, gelegen aan de grens met Servië. U hebt niet aangetoond dat u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om verdere problemen met de Servische gendarmerie te vermijden of te ontlopen. U verklaarde dat u dit niet kon omdat u elders in Kosovo geen huis hebt, geen werk en omdat men er geen hulp krijgt van de overheid (zie gehoorverslag CGVS p. 13). De door u aangehaalde argumenten betreffen echter motieven van louter socio-economische aard, die als dusdanig niet ressorteren onder de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie inzake subsidiaire bescherming. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw zussen M. (...) en N. (...) die respectievelijk in Kamenicë-stad en Koretin (gemeente Kamenicë) wonen, behalve financiële moeilijkheden, geen problemen kennen in Kosovo (zie gehoorverslag CGVS p. 3 en 10). Daarnaast blijkt uit haar verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat ook uw verloofde, K. V. (...), die tot voor haar vertrek in Topanica (gemeente Kamenicë) woonde, geen problemen kende in Kosovo (zie gehoorverslag K. V. (...) CGVS p. 5 en 11).

Daarnaast verklaarde u dat u in de dorpen waar u zich schuilhield voor uw komst naar België werd geconfronteerd met haatgevoelens. U werd een beetje beschouwd als een spion/medewerker van de Serviërs omdat u afkomstig was uit een dorpje aan de grens met Servië. De mensen wilden daarom niet met u spreken (zie gehoorverslag CGVS p. 7 en 15). Er dient opgemerkt te worden dat deze door u aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt is, in bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovengaannde bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Kosovo worden niet betwist. Volgens het medische attest uit Kosovo d.d. 6 augustus 2008 werd u op diezelfde datum opgenomen en verzorgd in de spoedopname van het ziekenhuis van Gjilan. In het attest is er verder sprake van “letsels in het gezicht vanwege een andere persoon”, die u zou hebben opgelopen in een gevecht. Er dient op gewezen te worden dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de ware omstandigheden waarin een patiënt zijn verwondingen heeft opgelopen. De arts, als medisch expert, doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. U verklaarde verder dat u naar aanleiding van uw problemen last kreeg van een depressie. U ging hiervoor regelmatig op consultatie bij een arts in Kamenicë en kreeg medicatie voorgeschreven (zie gehoorverslag CGVS p. 13-14). Ter staving van uw psychische problemen legde u een medisch attest neer uit Kosovo d.d. 3 oktober 2009 waarin staat dat u getraumatiseerd bent en dat u aan een depressie lijdt. In het attest wordt echter geen enkele indicatie gegeven over de mogelijke oorzaak van uw psychologische problemen. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen en uit het door u neergelegde medisch attest dat u voor uw psychische problemen heel vaak op controle ging, dat u therapie en medicatie kreeg

voorgescreven; en dat de medicatie die u kreeg u heeft geholpen (zie gehoorverslag CGVS p. 13-14). Uit niets blijkt dat u in geval van een terugkeer niet opnieuw toegang zou hebben tot de medische hulpverlening in Kosovo. Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat medische/psychische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van diezelfde Wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980.

Tot slot dient nog toegevoegd te worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw verloofde, K. V. (...) (O.V. 6.628.480), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voorsubsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerst verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft, steunt op de asielaanvraag van haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde naar België gekomen te zijn enkel en alleen om uw man te vervoegen (zie gehoorverslag CGVS p. 8-9). U stelde expliciet persoonlijk nooit problemen gekend te hebben in Kosovo noch met de autoriteiten, noch met medeburgers (zie gehoorverslag CGVS p. 5 en 11). Uw vader zou u twee maanden na het vertrek van uw man wel voorgesteld hebben om u aan iemand anders uit te huwelijken, maar toen u weigerde bracht hij dit niet meer ter sprake (zie gehoorverslag CGVS p. 8-9). Dergelijke motieven zijn dan ook van louter familiale aard en houden als dusdanig geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 3 EVRM.

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund. De middelen die door verzoekende partijen worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. Waar verzoekende partijen de schending van artikel 3 EVRM aanvoeren wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst erop dat van echtgenoten – verzoekster (tweede verzoekende partij) beweert in februari 2008 religieus te zijn gehuwd met verzoeker (eerste verzoekende partij) (administratief dossier, stuk 4, verslag gehoor op het Commissariaat-generaal van 12 juli 2010, p. 3) – die, steunend op dezelfde asielmotieven, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas. Verzoekster beweert bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal van 12 juli 2010 dat zij en haar echtgenoot elkaar tijdens hun huwelijkse staat en hun verblijf in Kosovo slechts driemaal hebben ontmoet en dit omwille van de problemen van haar echtgenoot. Tot het vertrek van verzoeker naar België in januari 2009 leefden beide echtelingen niet samen (administratief dossier, stuk 4, p. 4 en 10). Verzoekster vervoegt haar echtgenoot in België pas op 15 april 2010 en beweert in de periode dat hij alleen in België was af en toe telefonisch contact met hem te hebben onderhouden (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5.). Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen bij hun respectievelijk verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 20 februari 2009 en 31 mei 2010 het voorafgaand advies een geloofwaardig relaas naar voor te brengen daar valse en onjuiste verklaringen kunnen leiden tot de verwerping van de asielaanvraag (administratief dossier verzoeker, stuk 17, vragenlijst en administratief dossier verzoekster, stuk 8, vragenlijst). Op het ogenblik dat verzoekster werd gehoord op het Commissariaat-generaal, meer in het bijzonder op 12 juli 2010 verbleef zij reeds drie maanden samen met haar echtgenoot in België. Het is derhalve volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekster, die zich steunt op het asielrelaas van haar echtgenoot, die gedurende tien maanden na hun huwelijk en op een ogenblik dat haar echtgenoot het land nog niet had verlaten in Kosovo in de onmogelijkheid was met haar echtgenoot samen te wonen omwille van zijn problemen, die nog eens vijftien maanden van hem diende gescheiden te leven wegens zijn vlucht naar België op grond van dezelfde problemen, die net als haar echtgenoot op de hoogte was van het belang van een correct en eenduidig asielrelaas en die bovendien op het ogenblik van haar verhoor op het Commissariaat-generaal reeds drie maanden samen was met haar echtgenoot in België bij dit verhoor totaal geen weet heeft van het ogenblik van de aanvang van zijn problemen en evenmin van de oorzaak of de aard ervan, zij niet in kennis is van het feit of hij al dan niet door de Servische politie werd gezocht, bedreigd, mishandeld of gearresteerd en zij niet op de hoogte is van de depressie van haar man ingevolge het incident van augustus 2008 en de behandeling hiervoor (administratief dossier verzoekster, stuk 4, p. 4, 5, 9 en 10). Verder antwoordt verzoekster op de vragen of haar echtgenoot ooit in Kosovo gewond raakte omwille van zijn problemen en of hij er ooit in het ziekenhuis belandde affirmatief “neen” (administratief dossier verzoekster, stuk 4, p. 10), dit in tegenstelling tot tal van andere vragen waar zij beweert het antwoord niet te weten, wat flagrant in strijd is met de beweringen van haar echtgenoot dat hem bij het incident van augustus 2008 door de Servische politie een gebarsten lip werd geslagen waardoor hij een nacht in het ziekenhuis van Gjilan verbleef.

Verzoekende partijen pogen voormelde onwetendheden en tegenspraak te weerleggen door onder verwijzing naar diverse internationale rapporten de inferieure positie van de vrouw in de Kosovaarse samenleving te benadrukken waardoor het als normaal moet beschouwd worden dat deze geen vragen stelt aan haar echtgenoot en deze haar niet van alles op de hoogte brengt. De Raad wijst er evenwel op dat deze internationale rapporten, zoals blijkt uit het verzoekschrift, enkel gewag maken van de

loosspanning tussen mannen en vrouwen in Kosovo, dat vrouwen vaak geen eigendomsrechten kunnen uitoefenen en dat er meer gelijkheid dient betracht te worden in wetgevende initiatieven, policies en plannen. Deze vastgestelde maatschappelijke ongelijkheid verklaart evenwel niet waarom echtgenoten die op basis van hetzelfde asielrelaas de zeer ingrijpende beslissing nemen hun land van herkomst te verlaten en die bovendien tijdens hun asielprocedure op de hoogte werden gesteld van het belang van de geloofwaardigheid van hun relaas hierover geen communicatie zouden voeren daar het al dan niet geloofwaardig bevinden van het asielrelaas een immense impact heeft op het verkrijgen van een verblijfsrecht in het onthaalland.

Betreffende de door verzoekende partijen bijgebrachte identiteitsdocumenten en rijbewijs wijst de Raad erop dat de identiteit van verzoekende partijen in onderhavig arrest niet ter discussie staat. De motivering van verwerende partij betreffende de twee door verzoeker bijgebrachte medische attesten wordt door verzoekende partijen ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt. Verzoekende partijen erkennen bovendien zelf in het verzoekschrift dat deze medische attesten geen uitsluitel geven over de verwondingen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker met betrekking tot de door hem voorgehouden problemen aan de Servische grens, indien deze geloofwaardig zouden zijn, *quod non*, bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal van 8 december 2009 zelf aangeeft dat er voor mensen uit zijn dorp duidelijk een vestigingsalternatief aanwezig is in Kosovo. Immers stelt verzoeker dat zijn broer studeert in Tirana en dat zijn zussen M. en N. respectievelijk woonachtig zijn in Kamenicë en Koretin en er buiten een moeilijke financiële situatie – wat louter op zich niet ressorteert onder de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet – geen andere problemen kennen (administratief dossier, stuk 8, p. 3 en 10).

Voormelde flagrante onwetendheden en tegenstrijdigheid betreffende wezenlijke elementen van het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas en de zelf aangetoonde aanwezigheid van een binnenlands vestigingsalternatief verhinderen verzoekende partijen de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet toe te kennen. De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

2.2.4. Waar verzoekende partijen verwijzen naar de precare situatie van de minderheidsgroepen in Kosovo, zijnde de Roma, de Ashkali, de Egyptenaren en de Serviërs, wijst de Raad erop dat geen van beide verzoekende partijen behoort tot deze bevolkingsgroepen, doch zelf aangeven Kosovaarse etnische Albanesen te zijn. Indien verzoekende partijen wensen te stellen dat verzoeker zich als etnische Albanese in een minderheidspositie bevindt in de grensstreek met Servië beperkt de Raad zich desbetreffend te verwijzen naar de door verzoeker zelf aangegeven mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief.

2.2.5. Betreffende de poging van verzoeksters vader haar gedwongen uit te huwelijken aan een andere man twee maanden na het vertrek van haar echtgenoot stelt de Raad vast dat verzoekster dienaangaande zelf stelt dat na haar weigering haar ouders zich bij haar keuze hadden neergelegd en dat zij enkel naar België kwam om er haar man te vervoegen (administratief dossier, stuk 4, p. 9).

2.2.6. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT